

eller ikke, at der overhovedet finder Begrændsning Sted af Appellen, enten af Hensyn til Sagens egen Bestaffenhed eller af Hensyn til Størrelsen af den Bøde eller anden Straf, som Underdommeren har ifjendt. Det er meget omtvistet, om dette er rigtigt, og dersom min Hukommelse ikke i Dieblisset svigter mig, forekommer det mig, at i den tydste Retspleie er man gaaet den Vej, at man i det Hele taget har taget denne Begrændsning af Appellen bort. Hos os finder man det ofte — jeg tør sige temmelig ofte — nødvendigt uden Hensyn til denne Begrændsning af Appellen af Hensyn til Straffens Størrelse eller Forbrydelsens Bestaffenhed dog at appellere en Underretsdømme, og det kan gaa til paa den Maade, at der bliver søgt derom hos Justitsministeriet. Om jeg hukker ret, er det Amtmanden, som søger om det, saa snart han paa det Offentliges Begne finder, at Appel bør finde Sted, og saa bevilges — jeg tror ikke, jeg feiler deri — uden Vanskelighed Appellen, selv om Sagen ikke har den fornødne Størrelse dertil. Jeg erindrer saaledes, at i en Sag angaaende Overtrædelse af Loven om Mark- og Veifred, hvor de Bedkommende kun vare idømte Mulktter, hver af 50 Ore, blev dog denne Sag appelleret baade til Overretten og til Højesteret, fordi der laa et stort Principsspørgsmaal deri. Man kan selvfølgelig ligejaa lidt vente af dette Lovforslag, som vel af de fleste Lovforslag, der blive indbragte her i Thinget, at de strax skulle blive indbragte her i Thinget i en Skikkelse, som var af en saadan Bestaffenhed, at man uden videre i Rigsdagen og uden mindste Forandring kunde tage det. Det sker kun med meget faa Lovforslag. De allerfleste, der blive indbragte i Thingene, undergaa jo Endringer i Rigsdagen, og at det foreliggende Lovforslag er modtageligt for Endringer, maatte ved dem kan forbedres, skal jeg være den Sidste til at bestride, det falder mig naturligtvis ikke ind. Men Principet er dette, og det tror jeg er rigtigt og retfærdigt, og at det maa enhver anerkjende, at der kommer et Standpunkt, hvor den Tiltalte har Lov til at udvikle en egen selvstændig Virksomhed, naturligtvis enten selv eller gennem Sagføreren til sit Forsvar, og at det er en stor Uretfærdighed helt igjennem at afstære ham Velighed til at udvikle en saadan Virksomhed for sit Forsvar. Hvorfor jeg har valgt at begrænse det, som Lovforslaget gaar ud paa, til det Stadium, hvor Sagen foreligger i en Appellinstants, er, som jeg ogsaa berørte i det Foredrag, hvormed jeg fremlagde Lovforslaget, fordi naar en Sag kom-

mer til Appellinstantsen, staar den for uheldede Dommere, der ikke før, saaledes som Underdommere have maattet gjøre det, have dannet sig nogen Mening om Sagen, som altsaa staa ganske anderledes end den Forhørsdommer, som har ledet Sagen for Underretten, og som baade skal være Anklager og Forsvarer og tilsidst Dommer. Det vilde være vanskeligt efter min Mening at indføre noget Saadant, som her er foreslaaet, allerede i første Instants. Jeg har tidligere gjort Forslag derom her i Thinget, men jeg erkjender, at det er langt vanskeligere, naar man ikke forandrer hele den bestaaende Retspleie, at komme dertil, men i Appellinstantsen har det ingen Vanskelighed, og der har det, jeg gjentager det, den store Fordel, at man der staar for en Domstol, der ikke har havt Velighed til at beskæftige sig med Sagen før, ikke har havt Velighed til at danne sig nogen som helst Mening om den, og som altsaa staa paa det Standpunkt, hvor den erede Minister vistnok vil være enig med mig i, at en Domstol i Virkeligheden bør staa.

Justitsministeren (Nellermann):

Naar jeg mente, at det var den erede Lovslagsstillerens (Beth) Mening at komme bort fra Forordningen af 13de Oktober 1819 og tilbage til Forordningen af 3die Juni 1796, er det, fordi jeg har fortolket hans Lovforslag paa den velvilligste Maade. Jeg troede, at den erede Lovslagsstiller vilde gennemføre en konsekvent Tankegang paa dette Punkt; thi det forekommer mig at være ganske klart, at naar man vil indrømme den Anklagede og hans Defensor en Ret til uden Hensyn til Dommerens Tilladelse at optage Thingsvidner og Skjønnsforretninger og tilveiebringe saadanne andre Bevismidler i Tiltaltes Interesse, er det en høist bagvendt Foranstaltning, at det ikke skal være Tilfældet ved Underinstantsen, men først ved Overinstantsen. Man kan ingenlunde her sige, at ved Underinstantsen nytter det ikke Noget, fordi Dommeren der er forud indtaget, thi det er han for det Første ikke, for det Andet maa man erindre, at det Bevismateriale, som tilveiebringes der, er han nødt til at tage Hensyn til, da han ellers risikerer at faae sin Dom forandret ved Overretten, og endelig maa man erindre, at det Bevismateriale, som en Gang er til i Sagen, er til, og det bliver ved at følge Sagen til Overretten. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at det er høist inkonsekvent, naar man vil give den Tiltalte og hans Defensor en saadan Ret til selv virksomt at arbejde for Forsvaret, saa først at tillade det i Overinstantsen og derimod af-